

DRAGULJI DELTORE
GRAD PACOVA

Emili Roda

Preveo
Nenad Dropulić
■ Laguna ■

Naslov originala

Emily Rodda

DELTORA QUEST series 1 – 8 titles

BOOK #3: CITY OF THE RATS

Copyright © Text and Graphics copyright © Emily Rodda, 2000

Graphics by Kate Rowe

Cover illustrations copyright © Scholastic Australia, 2000

Cover illustrations by Marc McBride

First published by Scholastic Australia Pty Limited in 2000.

This edition published under licence from Scholastic Australia Pty Limited

Translation Copyright © 2006 za srpsko izdanje, LAGUNA

DRAGULJI DELTORE

- 1 – ŠUME TIŠINE
- 2 – JEZERO SUZA
- 3 – GRAD PACOVA
- 4 – PODMUKLI PESAK
- 5 – PLANINA UŽASA
- 6 – LAVIRINT ZVERI
- 7 – DOLINA IZGUBLJENIH
- 8 – POVRATAK U DEL

Zemlja Senke

Planina užasa

Jezero suza

Lavirint zveri

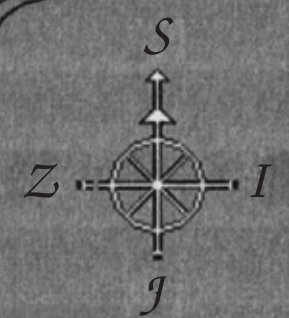
Podmukli pesak

Grad pacova

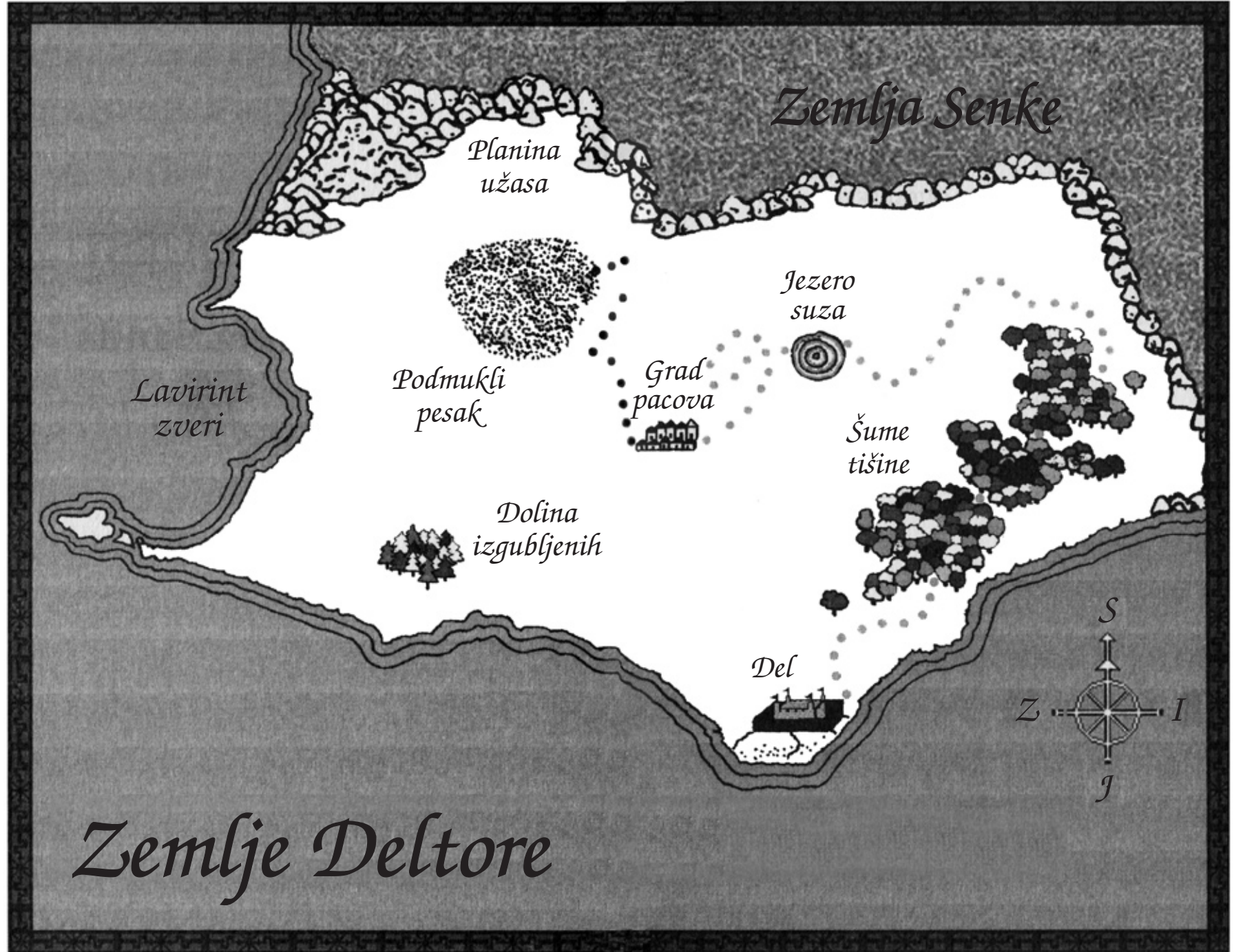
Šume tišine

Dolina izgubljenih

Del

Zemlje Deltore

Priča do sada...

Šesnaestogodišnji Lif, ispunjavajući zavet koji je njegov otac dao pre njegovog rođenja, kreće u veliku potragu za sedam dragih kamenova čarobnog Pojasa Deltore. Pojas je jedino što može da spase kraljevstvo od tiranije zlog Gospodara Senke koji je, svega nekoliko meseci pre Lifovog rođenja, napao Deltoru i porobio njeno stanovništvo uz pomoć čarolija i strašnih Sivih stražara.

Dragulji – ametist, topaz, dijamant, rubin, opal, lapis lazuli i smaragd – ukradeni su kako bi se otvorio put napadu zlog Gospodara Senke na kraljevstvo. Sada leže skriveni, razasuti po čitavom kraljevstvu, na mračnim i strašnim mestima. Tek kada budu vraćeni na Pojas, biće moguće pronaći naslednika prestola Deltore i okončati opaku vladavinu Gospodara Senke.

Lifovi saputnici su Barda, nekadašnji dvorski stražar, i Jasmin, divlja devojčica bez oca i majke, Lifova vršnjakinja, koju su sreli u jezivim Šumama tišine.

U Šumama su otkrili zapanjujuće isceljujuće moći nektara Ljiljana života. Uspeli su takođe da pronađu i prvi dragulj – topaz zlatne boje, simbol odanosti, koji ima moć da dovede žive u dodir sa svetom duhova i razbistri i izoštri um. Na Jezeru suza razbili su čini čarobnice Tegan, oslobodili narode Ralada i D'Ora njene kletve i osvojili drugi kamen – veliki rubin, simbol sreće, koji pobledi kad se opasnost približi onome ko ga nosi.

A sada čitajte dalje...

1 – Zamka

Ranjavih stopala i iscrpljeni, Lif, Barda i Jasmin išli su na zapad, prema zloglasnom Gradu pacova. Nisu mnogo znali o svom odredištu, osim da je to mesto zla koje su njegovi žitelji davno napustili. Ali bili su ubeđeni da jedan od sedam izgubljenih dragulja Pojasa Deltore leži skriven u tom gradu.

Hodali su uporno čitav dan i sada su, dok je blistavo sunce klizilo ka horizontu, žudeli za odmorom. Ali put kojim su išli, duboko izbrazdan točkovima kola, vodio je kroz ravnicu potpuno obraslu trnovitim žbunjem. Trnje se nizalo uz sam put bez prekida i protezalo se dokle oko vidi.

Lif uzdahnu i da bi mu bilo lakše, dotače Pojas skriven pod košuljom.

Na Pojasu su sada bila dva dragulja: zlatni topaz i skerletni rubin. Oba su osvojena uz savladavanje velikih opasnosti, a usput su ostvarena neka važna dostignuća.

Narod Ralada, kod kog su boravili protekle dve sedmice, nije znao ništa o njihovoj potrazi za izgubljenim draguljima. Manus, Ralad koji je s njima učestvovao u potrazi za rubinom, zakleo se na ćutanje. Ali, nije bila tajna da su putnici izazvali smrt zle čarobnice Tegan, saveznice opakog Gospodara

Senke. Nije bila tajna ni da je dvoje od trinaestoro Teganine dece skončalo kao i njihova majka. Raladi, najzad oslobođeni Teganinih čini, spevali su mnogo radosnih pesama i u njima veličali putnike i njihova dela.

Bilo je teško otići od njih. Teško je bilo ostaviti Manusa, radost, bezbednost, dobru hranu i tople meke postelje u skrivenom selu. Ali trebalo je pronaći još pet dragulja, a dok ne budu vraćeni u Pojas, strahovlada Gospodara Senke nad Deltorom neće biti srušena. Tri saputnika morala su da krenu dalje.

„Ovom trnju nema kraja“, požali se Jasmin; njen glas prenu Lifa iz razmišljanja. Okrenuo se i pogledao je. Kao i obično, malo krznato stvorenje po imenu Fili gnezdilo joj se na ramenu i treptalo kroz njenu gustu crnu kosu. Kri, gavran koji se nikada nije daleko odmicao, leteo je nad obližnjim trnovitim žbunovima i hvatao bube. Makar će se on najesti.

„Eno nečega tamo napred!“, doviknu Barda. Pokazao je beli odsjaj s jedne strane puta.

Radoznali i puni nade, pohitali su do tog mesta. Iz žbunja je štrčao čudnovat putokaz.

„Šta to znači?“, promrmlja Jasmin.

„Izgleda da pokazuje na nekakvu radnju“, reče Lif.

„Šta je to radnja?“

Lif je iznenađeno pogleda, a onda se priseti da je ona ceo život provela u Šumama tišine i da nikad nije videla mnogo toga što je on uzimao zdravo za gotovo.

„Radnja je mesto gde se prodaje i kupuje roba“, objasni Barda. „U gradu Delu radnje su ovih dana prazne, i mnoge su zatvorene. Ali nekada, pre Gospodara Senke, bilo ih je mnogo. U njima su ljudi kupovali hranu, piće, odeću i mnoge druge stvari.“

Jasmin nagnu glavu u stranu i pogleda ga. Lif vide da ni sada nije shvatila. Za nju, hrana je rasla na drveću, a piće teklo u potocima. Ostalo je nalazila ili pravila – a ako nešto nije moglo da se nađe ili napravi, živela je bez toga.

Nastavili su putem, tiho razgovarajući, trudeći se da zaborave svoj umor. Ali uskoro se previše smračilo, pa su zapalili baklju da im osvetljava put. Barda je nisko držao treperavu buktinju, ali svi su znali da se ona ipak vidi iz vazduha.

Pomisao da se njihovo napredovanje lako može pratiti nije bila prijatna. Uhode Gospodara Senke možda čak i sada kruže nebom. Osim toga, još nisu prešli granicu Teganine oblasti. Iako je čarobnica bila mrtva, znali su da i dalje vreba ju mnoge opasnosti tu gde je zlo toliko dugo vladalo.

Sat nakon što su upalili baklju, Jasmin stade i osvrnu se preko ramena. „Neko nas prati“, šapnula je. „Ne samo jedan, nego mnogo njih.“

Iako sami nisu ništa čuli, Lif i Barda nisu ni pomislili da je pitaju otkud ona to zna. Uverili su se da su Jasminina čula daleko oštrija i razvijenija od njihovih. Ona možda ne zna šta su radnje, i vrlo slabo ume da čita i piše, ali njena ostala znanja su ogromna.

„Znaju da smo ispred njih“, šaputala je. „Zastaju kad i mi zastanemo, i krenu kad i mi pođemo dalje.“

Lif ćutke zadiže košulju i pogleda rubin na Pojasu oko struka. Srce mu je podivljalo kad je, uz treperavu svetlost

buktinje, video da je tamnocrveni kamen pobledo do ružičaste boje i izgubio sjaj.

Barda i Jasmin takođe pogledaše dragulj. Znali su, kao i Lif, da rubin pobledi kada opasnost zapreti onome ko ga nosi. Njegova poruka bila je jasna.

„Pa“, promrmlja Barda, „naši pratioci imaju rđave name-re. Ko su oni? Može li Kri da odleti natrag i...“

„Kri nije sova!“, prasnu Jasmin. „On ne vidi u mraku ništa bolje nego mi.“ Čučnula je, prislonila uho na tlo i namrštila se pažljivo slušajući. „Barem nisu Sivi stražari“, rekla je najzad. „Kreću se suviše tiho i ne marširaju ukorak.“

„Možda je to neka razbojnička banda koja namerava da nas uhvati u zasedu kad zastanemo radi odmora i sna. Moramo da se okrenemo i borimo!“ Lif se već uhvatio za balčak mača. Pesme Ralada odjekivale su mu u ušima. Šta je otrcana banda pljačkaša prema čudovištima s kojima su se Jasmin, Barda i on sukobili i koja su porazili?

„Put oivičen trnjem nije dobro mesto za bitku, Life“, reče Barda sumorno. „Ovde niti imamo gde da se sakrijemo niti možemo da prepadnemo neprijatelja. Treba da nastavimo i nađemo neko bolje mesto.“

Krenuli su dalje, ovog puta brže. Lif se stalno osvrtao, ali u senkama iza sebe nije video ništa.

Stigli su do suvog drveta; belo deblo uzdizalo se iz trnjaka pored puta kao avet. Čim su prošli pored stabla, Lif oseti promenu u vazduhu. Vrat mu se naježio.

„Ubrzavaju“, prodahta Jasmin.

Onda se nešto začu. Dugo duboko zavijanje od kog se ledila krv u žilama.

Fli tiho preplašeno ciknu stežući Jasminino rame. Lif vide da mu se krzno nakostrešilo po čitavom malom telu.

Začuo se još jedan urlik, pa još jedan.

„Vukovi!“, prosikta Jasmin. „Ne možemo im pobeći. Stižu nas!“

Izvukla je još dve baklje iz ranca i zapalila ih na onoj koju je već držala. „Plaše se vatre“, rekla je gurajući raspaljene buktinje Lifu i Bardi u ruke. „Ali moramo se suočiti s njima. Ne smemo im okrenuti leđa.“

„Hoćemo li da se vratimo sve do Tomove radnje?“, našali se Lif nevešto, stežući baklju. Ali Jasmin se nije nasmešila, a nije ni Barda. On je zurio pozadi, u suvo drvo koje se belelo u daljini.

„Nisu se makli dok nismo prošli pored drveta“, rekao je u pola glasa. „Hteli su da nas spreče da se popnemo na njega i izmaknemo im. Ovo nisu obični vukovi.“

„Budite spremni“, upozori ih Jasmin.

Već je držala bodež u ruci. Lif i Barda izvukoše mačeve. Zbili su se, držeći baklje visoko, i čekali.

S novim talasom jezivog zavijanja iz mraka jurnu, kako se činilo, more žutih svetlećih tačkica – vučje oči.

Jasmin je mahala bakljom levo-desno, kao i Lif i Barda, pa je put ispred njih bio zaprečen letećom linijom vatre.

Zveri usporiše, ali su i dalje režeći napredovale. Kad su se primakle svetlu, Lif vide da to zaista nisu obični vukovi. Bili su ogromni, prekriveni čupavim rundavim krznom sa žutim i smeđim prugama. Gubice su im se zavrnule i otkrivala iskežene zube, a usta s kojih su curile bale nisu bila crvena, nego crna.

Brzo ih je prebrojao. Bilo ih je jedanaest. Zbog nečega mu je taj broj nešto značio, ali nije mogao da se seti zašto. U svakom slučaju, nije bilo vremena za razmišljanje o tome. Sve troje stadoše da uzmiču, neprestano mašući bakljama. Ali sa svakim korakom koji su saputnici načinili i vukovi su se primicali.

Lif se priseti svoje loše šale. „Hoćemo li da se vratimo sve do Tomove radnje?“, bio je upitao.

Sada se činilo da su primorani da učine upravo to. Zveri nas guraju, mislio je.

Zveri nas guraju... To nisu obični vukovi... Ima ih jedanaest...

Stomak mu se stegnu. „Barda! Jasmin!“, proskitao je. „Ovo nisu vukovi! Ovo su...“

Ali nije dovršio, jer u trenutku kad su on i njegovi načinili još jedan korak unazad, velika mreža, klopka koja ih je čekala, sklopi se oko njih, i oni vrišteći poleteše uvis.

2 – Pečenje

Zgurani u mreži, stegnuti tako jako da su jedva mogli da se maknu, Lif, Barda i Jasmin njihali su se u vazduhu, od čega im je bilo muka. Bili su potpuno bespomoćni. Buktinje i oružje izleteli su im iz ruku kad su dignuti s tla. Kri je kružio oko njih i očajnički kreštao.

Mreža je visila s drveta izraslog uz put. Za razliku od onog drugog, ovo je bilo živo. Grana o kojoj je mreža visila bila je debela i jaka – prejaka da je slome.

Vukovi ispod njih počeli su pobjednički da urliču. Lif pogleda dole. Pri svetlu ispalih buktinja video je da tela ovih zveri rastu i preobražavaju se u čovekolike oblike.

Trenutak kasnije jedanaest ogavnih iskeženih stvorenja skakutalo je po stazi ispod drveta. Neka su bila velika, neka mala. Neka su bila dlakava, neka potpuno gole kože. Bili su zeleni, smeđi, žuti, bolesno beli – čak i ljigavo crveni. Jedno biće imalo je šest kratkih debelih nogu. Ali Lif je znao ko su oni.

Bila su to deca čarobnice Tegan. Setio se pesmice koja je nabrajala njihova imena.

*Hot, Tot, Džin, Džod
Faj, Flaj, Zan, Zod,
Pik, Snik, Lun, Lod
I užasni Ikabod.*

Džin i Džod bili su mrtvi – udavili su se u sopstvenoj zamci živog peska. Ostalo ih je samo jedanaestoro od trinaest. Ali svi su bili tu. Okupili su se da ulove neprijatelje koji su izazvali smrt njihove majke, sestre i brata. Želeli su osvetu.

Gundajući i šmrčući, neka čudovišta čupala su trnovite grmove iz korena i slagala ih ispod zanjihane mreže. Ostali su podigli baklje i igrali naokolo pevajući:

*Vatre, kresa!
Biće mesa!
Gledaj kako
Cvrče, ječe!
Lomi kosti!
Nek se peče!
Vatre, kresa!
Biće mesa!*

„Ispeći će nas!“, zareža Barda uzaludno se koprcajući. „Jasmin, možeš li da dohvatiš svoj drugi bodež?“

„Misliš da bih još visila ovde da mogu?“, odvrati mu Jasmin besnim šapatom.

Čudovišta su klicala bacajući buktinje na gomilu trnja. Lif je već osećao toplotu odozdo i miris dima. Znao je da će se zeleno grmlje ubrzo osušiti i planuti. On i njegovi prijatelji počće da se peku, a kad mreža progori, pašće u vatru.

Nešto meko mu kliznu uz obraz. Bio je to Fili. Stvorenjce je uspelo da se izvuče s Jasmininog ramena i sad se provlačilo kroz mrežu pored Lifovog uha.

Makar se on oslobodio. Ali, umesto da ustrči uz konopce u krošnju, kao što je Lif očekivao, Fili je ostao da s drži za mrežu i očajnički ju je grickao. Lif shvati da Fili pokušava da načini rupu dovoljno veliku da se svi kroz nju izvuku.

Bio je to hrabar pokušaj, ali koliko vremena treba tim sitnim zubićima da progrižu tako debelu i jaku mrežu? Previše. Mnogo pre nego što Fili načini i najmanji prorez, ona čudovišta dole primetiće šta to on radi. Oteraće ga ili ubiti.

Sa zemlje se začuo besan urlik. Lif uspaničeno pogleda dole. Jesu li neprijatelji već opazili Filija? Ne – nisu gledali gore. Buljili su jedni u druge.

„Dve noge za Ikaboda“, urlao je najveći stvor udarajući se po grudvastim crvenim grudima. „Dve noge i glava.“

„Ne! Ne!“, režala su dva zelena bića kezeći vlažne smeđe zube. „Nije pošteno! Faj i Flaj kažu ne!“

„Svađaju se oko toga ko će koji naš deo da pojede!“, uzviknu Barda. „Možete li da verujete?“

„Neka se svađaju“, promrmlja Jasmin. „Što se duže svađaju, više će vremena Fili imati da obavi svoj posao.“

„Delimo jednako!“, zakreštaše dva najmanja čudovišta, a njihovi piskavi glasovi nadjačaše graju ostalih. „Hot i Tot kažu jednaki delovi.“

Njihovi braća i sestre počće da reže i mrmljaju.

„Baš su glupi!“, povika Lif iznenada praveći se da govori Bardi i Jasmin. „Zar ne znaju da nas ne mogu podeliti na jednake delove?“

„Life, jesi li poludeo?“, prosikta Jasmin.

Ali Lif je nastavio da viče. Video je da su se čudovišta umirila i da ga slušaju. „Nas je troje, a njih jedanaestoro!“, urlao je. „Tri ne može da se podeli na jedanaest jednakih delova. To je nemoguće!“

Znao je, kao i Jasmin, da se izlaže velikoj opasnosti. Čudovišta mogu svakog trenu da pogledaju uvis i spaze Filija. Ali,